Ο „ΝΟΥΜΑΣ"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα δρ. 10.—Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ φρ χρ. 10

10 λεπτὰ τὸ κάθε φύλλο λεπτὰ 10

ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμονοίας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιοδρόμου (Ὀφθαλμιατρεῖο) Σταθμοῦ ὑπογείου Σιδηροδρόμου (Ὁμόνοια) στὸ καπνοπωλεῖο Σαρρῆ (Πλατεία Στουρνάρα, Ἐξάρχεια) καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο «Ἑστίας» Γ. Κολάρου.

Ἡ συνδρομή του πληρόνεται μπροστὰ κ' εἶναι γιὰ ἕνα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ΚΑΙ

ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

πρωΐ ἔπρεπε νάρχινήση καὶ Πρωταπριλιὰ μεσάνυχτα νὰ τελειώση τὸ Ἐκπαιδευτικὸ Συνέδριο. Μιὰ μέρα καὶ μισὴ νύχτα ἤτανε ἀρκετὴ στὸν κ. Βικέλα νὰ βγάλη τὸν λόγον του καὶ στὸν κ. Δροσίνη νὰ δείξη τὶς ψεύτικες στατιστικές του Τἄλλα ποὺ ἔγιναν δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία. Μποροῦσαν ἀξιόλογα καὶ νὰ μὴ γίνουν, ἀφοῦ ὅλη ἡ φασαρία γιὰ τὸ λόγο ἔγινε.

Φοβερὸς ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ κ. Βικέλας. Γιὰ νὰ βγάλη ἕνα λόγο κάνει ἕνα Συνέδριο. Καθὼς πάλι γιὰ νὰ βγάλη ἕνα λόγο τὸ χρόνο, κάνει ἕνα σύλλογο πρὸς διάδοση κτλ. καὶ πλημμυρίζει κάθε γωνιὰ Ἑλληνικὴ ἀπὸ ἀνωφελῆ βιβλία. Φανταστῆτε τί μποροῦσε νὰ κάνη ἂν τἀποφάσιζε νὰ κουράζεται λίγο περισσότερο καὶ νὰ βγάζη δυὸ καὶ τρεῖς λόγους τὸ χρόνο! Ὅπως ἔκανε ἐκπαιδευτικό, θἄκανε καὶ Γιατρικὸ καὶ Ἀεροστατικὸ Συνέδριο, καὶ δὲν ξέρουμε καὶ τί ἄλλο ἀκόμα.

Εἴπαμε λοιπὸν πῶς τὸ Ἐκπαιδευτικὸ Συνέδριο ἔπρεπε νάρχινήση καὶ νὰ τελειώση τὴν Πρωταπριλιά. Ὁ λόγος σπουδαιότατος. Ἂν γινότανε τὸ πρᾶμα ὅπως τὸ λέμε, ὁ κ. Βικέλας καὶ οἱ συντρόφοι του καμμια εὐθύνη δὲ θἄχε γιὰ ὅ,τι.. δὲν ἔγινε. Θὰ τὴν εἶχαν πρόχειρη τὴν ἀπάντηση νὰ τὴν δώσουν σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοὺς ρωτοῦσε ἂν μὲ τέτοια καὶ μὲ τέτοια ψευτογιατροσόφια τὸ φαντάζουνται πῶς θὰ μπορέσουν νὰ γιατρέψουν τὴν ἐκπαιδευτική μας ἰφλουέντζα

— Καὶ ποιὸς σᾶς τὄπε πῶς θὰ τὴ γιατρέψουμε; Ἐμεῖς ἕνα χωρατὸ κάναμε, ἕνα ψεματάκι σᾶς εἴπαμε, καὶ γι' αὐτὸ δὰ φροντίσαμε νὰ τὸ κάνουμε καὶ τὴν Πρωταπριλιά, γιὰ νὰ περάση ἔτσι γιὰ Πρωταπριλιάτικο ψέμα.

Τότε ὅλοι θἄβγαζαν τὸ καπέλλο τους καὶ θἄλεγαν στὸν κ. Βικέλα:

— Μπράβο σου, ἐφέντημ, καὶ μὲ μεγάλη μαστοριὰ τὸ κατάφερες!

Ἐνῷ τώρα, ὅπως ἔγεινε αὐτὸ τὸ Βικελοκάμωμα, ἂν καὶ εἶχε μέσα του καὶ τὴ Πρωταπριλιά, πάει στὰ πούφ! ἄνευ ἐλαφρυντικῶν περιπτώσεων, ἀφήνοντας στοὺς δασκάλους ἀφροὺς καὶ λίγα φρύγανα γιὰ μόνη ἐλεημοσύνη. Ἀπὸ λόγους δὰ κι' ἀπὸ λόγια κι' ἀπὸ ρουκέτες καὶ βεγγαλικὰ ἄλλο τίποτα. Μὲ τὸ τσουβάλι.

ΑΥΤΟ

ποὺ συμβουλεύει στὸ σημερινό του ἄρθρο ὁ κ. Τεφαρίκης, ἔγινε τὴ Μεγαλοβδομάδα—καὶ μεγαλοπρεπέστατα. Ἕνας Κοσφιάτης ὑπάλληλος πῆγε κ' ἔπιασε τὸν κ. Δότη, τὸν ἰδιαίτερο γραμματικὸ τοῦ κ. Θεοτόκη, καὶ τοῦ τὶς ἔβρεξε στὰ γερά, γιατ' εἶχε μάθει πῶς τοῦ λόγου του ἐφρόντισε νὰ τὸν πάψουν ἀπὸ τὴ θέση του.

Ὁ κ. Τεφαρίκης συμβουλεύει νὰ δέρνουνται οἱ Ὑπουργοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδικημένους ὑπαλλήλους. Σιγὰ σιγὰ θὰ γίνη κι' αὐτό. Ἀφοῦ ἀρχίσαμε ἀπὸ τοὺς ἰδιαιτέρους γραμματικούς, θὰ φτάσουμε καὶ στοὺς Ὑπουργούς, γιατὶ μονάχα μὲ τὸ θαματουργὸ ξύλο θὰ γίνη δουλειὰ καὶ θὰ σταματήση τὸ μεγάλο κακὸ μὲ τὶς παύσεις καὶ τὶς μεταθέσεις, ποὺ ντροπιάζουν τὴν Ἑλλάδα, ἀδειάζουν τὰ ταμεῖα της καὶ λυόνουν τοὺς δυστυχισμένους ὑπαλλήλους στὰ πόδια.

ΕΝΑ ΣΑΤΥΡΟ

φιλοξενοῦσε ὡς τὴν περασμένη ἑβδομάδα ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. Καὶ τὸν εἶχε μάλιστα καὶ διευθυντή της. Ὁ Σάτυρος λοιπὸν αὐτός, ποὺ λέτε, ἐφέρθηκε λίγο ἄσεμνα—σὰν Σάτυρος πάντα—σὲ μιὰ κόρη μορφωμένη ποὺ πήγαινε στὴ Βιβλιοθήκη νὰ μελετήση μὴ γνωρίζοντας ἡ ἀπονήρευτη πὼς οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Σειληνοὶ ἂν στοὺς ἀρχαίους χρόνους βρισκόντουσαν μέσα στὴ δάση, σήμερα βρίσκονται μέσα στὴν Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη καὶ σ' ἄλλα δημόσια καταστήματα καὶ παίρνουν μάλιστα καὶ παχύτατους μισθούς.

Ἡ κόρη κατάγγειλε τὴν πράξη στὸν κ. Στάη κι' ὁ κ. Στάης τὸν ἔπαψε ἀμέσως τὸν Σάτυρο. Μὴν ἐνθουσιασθῆτε ὅμως. Τὸν ἔπαψε γιατ' ἤτανε Ντελιγιαννικός. Ἂς ἦταν ὁ Σάτυρος Θεοτοκικὸς θὰ τοὔδινε καὶ παράσημο.

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΑΚΙ

νόστιμο σκαρώσανε οἱ κ.κ. Ζ. Παπαντωνίου καὶ Μανώλης Γουβέλης στὴν «Ἑσπερινή». Ἡ «Ἑσπερινὴ» εἶχε δημοσιεύσει στὸ φύλλο τῆς 22 τοῦ Μάρτη κύριο ἄρθρο ποὺ ἐθαύμαζε τὸ πολύκροτο βιβλίο τοῦ κ. Κούσουλα καὶ τὸ βάφτιζε μάλιστα κι' ἐθνικὸ Εὐαγγέλιο.

Τὸ ἄρθρο αὐτὸ δὲν ἔμεινε ἀπαρατήρητο. Οἱ «ἐν Ἀθήναις παρεπιδημοῦντες χάριν τοῦ Ἁγίου Πάσχα ἐκ Μικρασίας καὶ ἐξ Ἰκονίου» ὁμογενεῖς τῆς ἔστειλαν ἕνα συγχαρητήριο γράμμα, γεμάτο φωτιὰ καὶ λαύρα, μὰ καὶ ἀσυναρτησία, καὶ μ' αὐτὸ «ἐδράττοντο τῆς εὐκαιρίας ὅπως τῇ διερμηνεύσωσι τὰς βαθυτάτας εὐχαριστίας τοῦ Ἔξω Ἑλληνισμοῦ, ἰδίᾳ τοῦ ἐν Μικρασίᾳ ἀκμαίου τοιούτου, ἐπὶ τῇ ἐξόχως ἑλληνοπρεπεῖ δράσει τῆς «Ἑσπερινῆς», τῇ ἀποστελούσῃ φάρον ὄντως φαεινὸν διὰ τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ Ἑλλ. γένους ὅπερ ἐκλέϊσαν οἱ Φώτιοι, οἱ Ὠριγέναι, οἱ Ἀθανάσιοι, οἱ Γεννάδιοι, οἱ Σχολάριοι...» καὶ οἱ Γιάνναροι, βέβαια.

Τὸ γράμμα δημοσιεύτηκε στὴν «Ἑσπερινὴ» τῆς 24 τοῦ Μάρτη, στὴν πρώτη σελίδα τῆς πρώτης στήλης, μὲ σχόλια—φυσικὰ—συγκινητικώτατα, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δημοσιογράφοι γελοῦν ἀκόμα μὲ τὴν ἔξυπνη φάρσα τῶν κ. κ. Παπαντωνίου καὶ Μανωλάκη Γουβέλη (ὁ δεύτερος μάλιστα ὑπογράφεται στὸ συγχαρητήριο ὡς Πυθαγόρας Ἐμμανωλακόγλους) καὶ μὲ τὸν ἀνύπαρχτο Ἀρχιεπίσκοπο Λέσβου καὶ Κυδωνιῶν (!!) Μ. Παρθένιον Ἁγιορείτην, ποὺ ὑπογράφεται πρῶτος πρῶτος στὸ συγχαρητήριο κ' εὐλογάει μὲ τὰ δυό του χέρια τὴν χαριτωμένη «Ἑσπερινή».

---

13 **ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ**

ΛΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση Ἠλία Π. Βουτιερίδη

Φοβήθηκεν ἐκεῖνος ποὺ τρύγησε τὴ μηλιὰ ν'ἀνεβεῖ ἐκεῖ πάνου ἢ παραμέλησε νὰ τὸ κόψει· ἴσως καὶ νὰ φύλαξε τ'ὄμορφο μῆλο γιὰ ἐρωτεμένο βοσκό. Τοῦτο τὸ μῆλο καθὼς το εἶδεν ὁ Δάφνης, ἔτρεξε νὰ τὸ κόψει, ἀνεβαίνοντας ἐκεῖ πάνου, καὶ δὲν ἄκουσε τὴ Χλόη ποὺ τὸν ἀμπόδιζε. Κ' ἐκείνη σὰ δὲν τὴν ἄκουσεν. ἔφυγε τρέχοντας πρὸς τὰ κοπάδια. Ὁ Δάφνης ὅμως, ἀφοῦ ἀνέβηκε, κατόρθωσε νὰ τὸ κόψει καὶ νὰ τὸ φέρει δῶρο στὴ Χλόη καὶ τέτοια λόγια τῆς εἶπε ποὺ ἦταν θυμωμένη:

ΚΖ' — Τὸ μῆλο αὐτό, ἀγάπη μου, τὸ γέννησεν τ' ὄμορφο καλοκαῖρι καὶ δέντρο ὄμορφο τὸ ἀνάθρεψε· τὸ γούρμασεν ὁ ἥλιος καὶ τὸ φύλαξε ἡ τύχη. Καὶ δὲ μποροῦσα ἔχοντας μάτια, νὰ τ' ἀφήσω γιὰ νὰ πέσει χάμου καὶ ἢ κοπάδι νὰ τὸ πατήσει βόσκοντας, ἢ φίδι σερνούμενο νὰ τὸ φαρμακώσει ἢ ὁ καιρὸς νὰ τὸ σαπίσει ἐκεῖ πάνου μένοντας, βλεπούμενο, παινευούμενο. Τοῦτο πῆρε ἡ Ἀφροδίτη τῆς ὀμορφιᾶς της βραβεῖο· τοῦτο κ' ἐγὼ γιὰ βραβεῖο σοῦ δίνω· ἔχετε καὶ τοὺς ἴδιους κριτάδες σας· ἐκεῖνος ἦταν βοσκὸς γιδάρης ἐγώ.

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, τὸ βάνει στὸν κόρφο της· κ' ἐκείνη ὅταν σίμωσε τόνε γλυκοφίλησε. Κ' ἔτσι ὁ Δάφνης δὲ μετάνοιωσε ποὺ ἀποκότησε νἀνεβεῖ τόσο ψηλά, γιατὶ ἐπῆρε φιλὶ καλύτερο κι' ὀπ' τὸ χρυσὸ μῆλο.

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ

Α'. Κ' ἐρχάμενος ἀπὸ τὴ Μιτυλήνη κάποιος, ποὺ ἦταν δοῦλος στὸν ἴδιο ἀφέντη μὲ τὸ Λάμωνα, ἔφερνε εἴδηση, πῶς λίγο πρὶν τὸν τρύγο τ' ἀφεντικό τους θἄρθει, γιὰ νὰ μάθει μήπως τὰ χτήματά του τὸ ἔμπασμα τῶ Μεθυμνιωτῶνε καθόλου τἄβλαψε. Κ' ἐπειδὴ ἔφευγε πιὰ τὸ καλοκαῖρι κ' ἔρτανε τὸ χυνόπωρο, τοῦ ἑτοίμαζε τὴν ἐξοχὴ ὁ Λάμωνας, ποὺ νὰ τοῦ ἀρέσει σ' ὅλα βλέποντάς τη· πάστρευε τὶς πηγὲς γιὰ νἄχουν νερὸ καθαρό· τὴν κοπριὰ ἔβγανε ἀπὸ τὴν αὐλὴ γιὰ νὰ μὴν τὸν πειράζει βρωμῶντας· τὸ περιβόλι σιγύριζε γιὰ νὰ φανεῖ ὄμορφο· κ' ἦταν τὸ περιβόλι κάτι ἀριστούργημα, ποὺ καὶ βασιλιᾶς θὰ τὸ ζήλευε· εἶχε μάκρος ἴσα μ' ἕνα στάδιο κ' ἦταν σὲ ψήλωμα, ἔχοντας πλάτος τέσσερα πλέθρα. Θὰ τὸ παρόμοιαζε κανένας μὲ πεδιάδα μακριά· κ' εἶχεν ὅλα τὰ δέντρα, μηλιές, σμερτιές, ἀχλαδιὲς καὶ ροϊδιὲς καὶ συκιές· ἀπ' τἄλλο μέρος ἀμπέλι ἀψηλό, ποὺ ἀπλόνονταν ἀποπάνου ἀπὸ τὶς μηλιὲς καὶ τὶς ἀχλαδιὲς παρδαλίζοντας, σὰ νὰ συνορίζονταν μ' αὐτὲς γιὰ τὸ κάρπισμα. Τόσα ἦταν τὰ ἤμερα· μὰ ἦταν καὶ κυπαρίσσια, καὶ δάφνες καὶ πλατάνια καὶ κουκουναριές· καὶ σ' ὅλα αὐτὰ ἀποπάνου ἀντὶς γι' ἀμπέλι ἀπλόνονταν κισσός, ποὺ τὰ τσαμπιά του, ὄντας μεγάλα καὶ μαυριδερά, σὰ σταφύλια φαίνονταν· ἀπὸ μέσα ἦταν τὰ καρπερὰ δέντρα σὰ νὰ φυλάγουνταν· ἀπόξω ἔστεκαν γύρω-γύρω τ' ἄγρια σὰ φραγὴ χεροφτιαστή· κι' αὐτὰ ὅμως τὰ περιτριγύριζε φράχτης ἀπὸ ψιλὰ ἀγκάθια. Ἦταν ὅλα μὲ τάξη καὶ χωρισμένα κ' ἡ μιὰ ρίζα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη· μὰ ψηλὰ τὰ κλαριά τους ἔσμιγαν τῶνα μὲ τἄλλο καὶ μπλέκαν τὰ φύλλα τους· κ' ἔτσι φαίνονταν πῶς κι' αὐτὰ ἦταν φτιαστά. Ἦταν καὶ λουλουδιῶνε βραγιές, ποὺ ἄλλα τἄβγαζε ἡ γῆς κι' ἄλλα τὰ φύτευαν· τριανταφυλλιὲς καὶ λαλέδες καὶ κρῖνα τὰ φύτεψαν ἀν-